

καὶ ἐμβριθῇ μελέτῃ τῆς φύσεως τῆς φυλλοξήρας καὶ τῶν πρὸς ἐξόντωσιν αὐτῆς ἐφαρμοζομένων μέσων, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ μόνον ἀσφαλὲς καὶ ἀπλούστατον ἅμα μέσον ὅπερ, ἐν περιπτώσει παντελοῦς καταστροφῆς τῶν ἐν Ἑβρώπῃ ἀμπελώνων, παρέχει ἡμῖν ἡ πανάγαθος καὶ πάνσοφος μήτηρ, ἡ φύσις, εἶναι τὰ ἀμερικανικὰ εἶδη τῶν κλημάτων, ἅτινα κέκτῃται τὴν πολύτιμον ἰδιότητα ν' ἀντέχωσιν εἰς πᾶσαν προσβολὴν τῆς φυλλοξήρας. Ποῦ ἐγκτεται καὶ πόθεν προέρχεται ἡ ἰδιότης αὕτη τῶν ἀμερικανικῶν κλημάτων,

εἶνε εἰσέτι ἄγνωστον· βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ κλήματα ταῦτα, ἅτινα οὐδὲν ὑπολείπονται τῶν ἄλλων εἰδῶν οὔτε κατὰ τὴν ποιότητα οὔτε κατὰ τὴν ποσότητα τοῦ ἐξ αὐτῶν παραγομένου οἴνου, προσλαμβάνοντάς τε πρὸς ἄμεσον παραγωγὴν εἴτε πρὸς ἐγκεντρισμὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν κλημάτων καθιστῶσι δυνατὴν τὴν ἐν πάσαις ταῖς οἰνοπαραγωγαῖς χώραις οἰουδήποτε κλίματος καὶ φυσικοῦ ἐδάφους καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου, ἀνευ τῆς ἀνάγκης διηνεκοῦς ἀγῶνος τῶν ἀμπελουργῶν κατὰ τῆς φυλλοξήρας.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ **Ι. Ι. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.**

(συνέχεια.)

— „Βλέβω“, εἶπεν ἡ Ἀγγίλις μὲ εἰλικρίνειαν, „ὅτι ἐφέρετε μαζὴ σας πᾶρα πολὺ πένθος καὶ εὐρίσκετε ἐδῶ ἐτι περισσότερον, ἢ ὥστε νὰ σᾶς διασκεδάσουν καὶ αὐταὶ αἱ ωραιόταται καλλοναὶ τῆς φύσεως. Ἐχετε πάντοτε εἰς τὸν νοῦν σας τὸν ἀσθενῆ, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἀ! δύνασθε νὰ μὲ πιστεύσετε ὅτι συμμερίζομαι τὴν λύπην καὶ τὴν θλίψιν σας, ἂν καὶ δὲν εἶνε πολλὸς καιρὸς ἀφ' ὅτου ἐγνώρισα τὸν ποιητὴν σας. Τὸν ἐβλεπον συχνάκις, πρὶν ἀρρωστήσῃ, καὶ μὲ προσεῖλκυσε ἰσχυρῶς, διότι καὶ ποῖον δὲν θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ τὸ ποιητικὸν τοῦ πνεύματος; . . . Διὰ σᾶς εἶνέ τι περισσότερο παρά δι' ἐμέ· διὰ σᾶς εἶνε παιδικὸς φίλος, ἀδελφός . . .“

Ταῦτα λέγουσα ἠτένισε τὴν ἐρυθριῶσαν Ἑλένην εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρατηρήσασα ἐν αὐτοῖς δάκρυα, προσέθηκε μὲ χαμηλοτέραν φωνήν:

— „Περισσότερον παρά ἀδελφός . . . Ὁ κύριος Ἀδριανός“, προσέθηκε μετὰ βραχεῖαν διακοπὴν, „κατὰ τὰς ὥρας, τὰς ὁποίας διηρχόμεθα ἐπὶ τῆς τεράσας, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα ἄλλον, ὠμίλει μαζὴ μου περὶ ὅλων τῶν πραγμάτων καὶ ὅλων τῶν προσώπων, καίτοι δὲ οὐδέποτε ἀνέφερε τὸ ὄνομά σας, ἡδυνήθην ὅμως νὰ μαντεύσω ἐξ ὅσων μοὶ διηγεῖτο περὶ τῶν παιδικῶν ἐτῶν του, ὅτι κατέχετε ἐξαιρετικὴν θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ὁμίλει συχνάκις περὶ ὑμῶν . . . Ἰσῶς θαυμάζετε ὅτι ἐνώπιόν μου ἐξωμολογήθῃ οὕτως εἰπεῖν τὰ πάντα! Ἀλλ' ὁ κύριος Ἀδριανὸς δὲν εἶνε ἐκ τῶν συνήθων ἀνθρώπων, ἐγὼ δὲ ἀκρωμένη τῷ ἡμῖν συμπαθὲς . . .“

Ἡ Ἑλένη ἐφρικίασε, καὶ παρετήρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὴν διαλεγομένην, τῆς ὁποίας ἡ ὠχρότης καὶ ἡ ψυχικὴ ταραχὴ ἐμαρτύρουν ἰσῶς κατὶ τι περισσότερον ἢ ἀπλὴν συμπάθειαν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἡρώϊκην αὐταπάρνησιν.

— „Τῇ ἀληθείᾳ“, ἤρχισεν ἡ Ἑλένη ὀλίγον τι τεταραγμένη, „ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν κατέχω ἐξαιρετικὴν τινα θέσιν μεταξὺ τῶν ἀναμνήσεών σου. Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ὡς παιδίᾳ ἀνετράφημεν μαζὴ καὶ ἡγαπώμεθα ὡς συγγενεῖς, ἀλλὰ τὸ ὑψιπετὲς αὐτοῦ πνεῦμα δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ εἰς τὸν χαμηλὸν τόπον ὅπου ὁ βίος μου παρήρχετο . . .“

— „Ἐπέπληττε μάλιστα τὸν ἑαυτὸν του“, προσέθηκεν ἡ Ἀγγίλις μὲ θλιβερόν τι μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, „ἐμέμφετο τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι δὲν σᾶς ἔμεινε πιστός. Ἀλλ' ἡ μόνη σας ἀντίζηλος ἦτο ἡ ποίησις . . . Ὡστε δὲν πρέπει νὰ θλίβεσθε διὰ τοῦτο . . .“

— „Ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ, πῶς ἐπῆλθεν εἰς τὸν Ἀδριανὸν ἡ ἰδέα, νὰ σᾶς κάμῃ τὴν ἐμπιστευτικὴν αὐτὴν ἀνακοίνωσιν; Κατὰ ταῦτα . . .“

Ἡ Ἑλένη δὲν ἐπεράτωσε τὴν φράσιν τῆς, ἡ δὲ Μίς Ῥόζα ὑπέλαβε μὲ ἀνδρικὸν σχεδὸν ἥθος:

— „Ἡμεῖς αἱ Ἀγγίλιδες εἴμεθα συνειδησμένοι εἰς ἐλευθερίας μετὰ τῶν ἀνδρῶν συνδιαλέξαι. Ὁ ἐξάδελφός σας ἡσθάνετο φαίνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκδηλώσῃ τὰς ἰδέας του, καὶ κατὰ τινα ἐσπέραν . . . Ἄ! ἐκείνη ἡ ἐσπέρα θὰ μείνῃ ἐν τῇ μνήμῃ μου ἀνεξίτηλος . . . μοὶ ἐξωμολογήθῃ ὅτι εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ του.“

— „Ἡδυνάμην νὰ σᾶς φθονήσω δι' αὐτὸ τὸ εὐτύχημα“, ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη στενάξασα, „εἰς ἐμὲ οὐδέποτε ἐνεπιστεύθη τὸ παραμικρὸν μυστικὸν τῆς καρδίας του.“

— „Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἡσθάνετο διὰ σᾶς περισσότερο ἢ δι' ἐμέ“, εἶπεν ἡ Ἀγγίλις λυπημένη. „Εἶνε εὐτύχημα ὅτι συνωδεύσατε τὴν μητέρα του· δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς καὶ εἶχε μέγαν πόθον . . .“

— „Ἀ! ὅχι πρὸς ἐμέ“, εἶπεν ἡ Ἑλένη στενάζουσα. „Κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἦτο τόσον ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐργασίαν του, ὥστε κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀληθινοῦ φόβου, ὅσαςκις προσεπαθοῦμεν νὰ τὸν ἐπασχολήσωμεν ἐπὶ βραχεῖαν τινα στιγμήν. Ἐδῶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα ἦτο ὅλως διάφορον.“

— „Μόνον ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας“, ἀπήντησεν ἡ Ἀγγίλις. „Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ φίλοι του τὸν ἠνάγκαζον διὰ τῆς βίας, νὰ λαμβάνῃ μικράν τινα ἀναψυχὴν ἀπὸ τῆς ἐξερειθίζουσας αὐτὸν ἐργασίας. Εἴχομεν συνομόση ὅλοι ὁμοῦ . . . Δυστυχῶς ὅμως πᾶσαι αἱ προσπάθειαι μας δὲν ἴσχυσαν νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἐκρηξίν τῆς νόσου . . .“

Ἡ μνεία τῆς νόσου διέσεισεν ὡς ἠλεκτρικὸς σπινθὴρ τὴν Ἑλένην, ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε μείνῃ σχεδὸν σιωπηλὴ καὶ ἐπιφυλακτικὴ.

— „Ἀχ! ἀγαπητὴ μου φίλη!“ ἀνέκραξεν ἡδὴ, συλλαβοῦσα τὴν χεῖρα τῆς Ἀγγίλιδος, „εἰπατέ μου, σᾶς παρακαλῶ, τὴν ἀλήθειαν. Δὲν εἰξεύρω τί νὰ συλλογισθῶ, εἶμαι εἰς φοβερὰν ἀγωνίαν· εἶνε αὕτη ἡ ἀσθένεια ἐπικίνδυνος;“

Προσητένισε δὲ μὲ τόλμην, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε δεῖξῃ μέχρι τοῦδε, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἀγγίλιδος, ἥτις ἐχαμήλωσεν ἀμέσως τὰ βλέμματα. Ἡ Μίς Ῥόζα εἴξευρεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς σωτηρίας διὰ τὸν Ἀδριανόν, ὅτι ὁ θάνατος ἐπέκειτο, ἀλλ' ὤφειλεν ἄρα γε ὁμολογοῦσα πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν νὰ θανατώσῃ ἰσῶς τὸ δυστυχὲς κοράσιον; Ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἐγνώριζε τὴν Ἑλένην καλῶς, ὥστε νὰ ὑπολογίσῃ ἂν τὸ κτύπημα τοῦτο δὲν θὰ ἦτο θανατηφόρον. Διὰ τοῦτο προσέθηκε μετὰ βραχεῖαν σιγὴν μετὰ προφυλάξεως.

— „Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω ὀρισμένην ἀπάντησιν.